

תלמוד תורה יטב לב דרבינו יואל מסאטמאר

בהתייסדות ב"ק מרן רבינו הקודש זיעועבי"א - בנשיאות ב"ק מרן רבינו הגה"ק שליט"א
קרית יואל - בני ברק

אנשי עיר תורה קהילת

פרשת אמור

כיתה ו' (א-ב)

הר"ר מרדכי מנחם שווארץ הי"ו
הר"ר יואל זיינבערגער הי"ו

חידו"ת לפרשת אמור

**אמור אל הכהנים בני אהרן ואמרת אלהם
לנפש לא יטמא בעמיו, כי אם לשארו
הקרב אליו לאמו ולאביו ולבנו ולבתו
ולאחיו.**

דער אבן עזרא זאגט פארוואס די תורה רעכנט אויס קודם אמו און נאכדעם אביו, ווייל געווענליך לעבט דער מאן לענגער ווי די פרוי, לכאורה איז אבער שווער אז מיט עטליכע פסוקים שפעטער שטייט יא "לאביו ולאמו לא יטמא", קודם אביו און נאכדעם אמו.

ווערט געברענגט א הערליכער תירוץ אז דער פסוק שפעטער רעדט זיך פון א כהן גדול, און אין אלגעמיין ווער ווערט א כהן גדול, א כהן וואס זיין טאטע איז געווען דער כהן גדול, און ער איז נפטר געווארן ווערט דער זון דער כהן גדול אויף זיין פלאץ, ווי מיר האבן געלערנט אין פרשת אחרי, "והכהן המשיח תחתיו מבניו, ממילא קומט געווענליך אויס ביי א כהן גדול די הלכות פון טומאת אב פאר טומאת אם, ווייל אפילו אויב די מאמע איז פריער געשטארבן, איז ער דאך אבער דעמאלטס נאכנישט געווען דער כהן גדול, וועגן דעם שטייט ביי כהן גדול קודם "אביו" און נאכדעם "אמו".

מיט דעם ווערט אויך פארענטפערט א שיינע קשיא וואס מען פרעגט אויף דעם וואס די גמרא

זאגט אין מסכת מכות (דף יא.) אז די תורה זאגט אז איינער וואס האט בשוגג גע'הרג'ט א מענטש דארף גיין אין ערי מקלט און דארט בלייבן ביז ווען דער כהן גדול שטארבט, זאגט די גמרא אז די מאמעס פונעם כהן גדול פלעגן אלס טראגן עסן און קליידונג פאר די מענטשן פון ערי מקלט, כדי זיי זאלן דארט זיין באקוועם, און נישט מתפלל זיין אז דער כהן גדול זאל שטארבן, איז די קשיא, פארוואס האבן פונקט די מאמעס געטראגן די זאכן, און נישט דער טאטע פון כהן גדול?

נאר לויט די סברה איז פארענטפערט די קשיא, ווייל רוב כהנים גדולים האבן שוין נישט געהאט קיין טאטעס ווען זיי זענען אויפגענומען געווארן צו די כהונה גדולה, דעריבער זענען געגאנגען די מאמעס. (הג"ר יעקב געזונדהייט מווארשא ז"ל)

וספרתם לכם ממחרת השבת וגו' תמימות תהיינה. ופירש"י מלמד שמתחיל ומונה מבערב שאם לא כן אינן תמימות, וי"ל דמבואר בגמרא לעתיד לבוא יאמר הקב"ה ליצחק אבינו בניך חטאו ויאמר יצחק כמה שנותיו של אדם שבעים שנה דל עשרים וכו' דל כ"ב דלילות וכו' עיי"ש, הרי לן דאצל הרשעים צריכים לקצר שנותיהם כדי להמליץ זכות על מעשיהם הרעים, אבל בצדיקים מוסיפים לילות כימים דאף הלילות

תלמוד תורה יטב לב דרבינו יואל מסאטמאר

בהתייחסות כ"ק מרן רבינו הקדוש זיעוועב"א - בנשיאות כ"ק מרן רבינו הגה"ק שליט"א

קרית יואל - בני ברק

בס"ד

דהרי הקב"ה שומר משמרתה של תורה וכתוב ביומו נתן שכרו, ותי' לפי מה שדרשו חז"ל עה"כ מי הקדמנו ואשלם מי עשה לפני מזוזה ומעקה עד שלא נתתי לו בית וכו' וכיון שכל המצות נעשו ע"י מעשה השי"ת מקודם אינו צריך לשלם בעולם הזה, וכתב בראש דוד כי במדת היראה לא שייך מי הקדמנו ואשלם כי הכל בידי שמים חוץ מיראת שמים וא"כ על יראת שמים איכא שכר בעוה"ז, ומבואר במס' קידושין דהשכר שיש בעוה"ז הוא אריכות ימים, וז"ש ירא"ת ה' היא תוסיף ימים, שע"י יראת ה' זוכין לאריכות ימים שזה מתנת עוה"ז, וזה ביאור המדרש דכתבו בספה"ק דשבע שבועות תמימות מרומזים על שבעים שנות חייו של אדם בעוה"ז אימתי הן תמימות האידך יזכה האדם לאריכות ימים בעוה"ז שהוא שכר מצוה והרי שכר מצוה בהאי עלמא ליכא, בזמן שעושה רצונו של מקום דהוא יראת שמים ע"ד הכתוב מה ה"א שואל מעמד כי אם ליראה, ובזמן שעושים רצונו של מקום אפשר לזכות לשכר בעוה"ז. (כ"ק מרן רבינו הגה"ק שליט"א)

נקבעו כדי לתת כח לעבוד את ה', ונודע מ"ש בספה"ק דהשבע שבועות בין פסח לשבועות הם כנגד שנותיו של אדם שבעים שנה, וזה שפירש"י מלמד שמתחיל ומונה מבערב שאל"כ אינן תמימות ור"ל כיון דרמז בזה הז' שבועות על ימי חייו של אדם, וע"כ מתחיל ומונה מבערב והוא לרמז שגם הלילות בצדיקים נחשב במספר, דאל"כ אינן תמימות, שצריכים לקצר משנותיהם, אבל בצדיקים הם מוסיפים גם הלילות והם ושנותיהם תמימים. וע"ז איתא במדרש אימתי הן תמימות ואין צריכין לקצר משנותיהם, בזמן שהן עושין רצונו של מקום, אבל ברשעים אינן תמימות, ולזה ציותה תורה ע"ד הרמז להתחיל למנות מבערב כדי שיהיו שנותיהן של ישראל תמימות. (עצי חיים)

וספרתם לכם וכו' שבע שבועות תמימות תהיינה. ובמדרש אימתי הן תמימות בזמן שישראל עושין רצונו של מקום. וי"ל דאחז"ל שכר מצוה בהאי עלמא ליכא והק' המפוי

עד ממחרת השבת

דער קאזניצער מגיד זללה"ה אין ספה"ק עבודת ישראל זאגט א טייטש אויפן פסוק "עד ממחרת השבת השביעית תספרו חמישים יום", אז ביז דעם לעצטן טאג פון ספירה, וואס דאס איז "ממחרת השבת השביעית", איז א איד בכח צו "תספרו חמישים יום", צו מתקן זיין אלעס וואס מען האט געדארפט אויפטון אין די ימי הספירה, און ווילאנג מ'ציילט נאך ספירה האט מען נישט פארשפעטיגט.

אונזער תורה קוואל - פרשת אמור

תלמוד תורה יטב לב דרבינו יואל מסאטמאר

בהתייחסות כ"ק מרן רבינו הקדוש זיעונו"א - בנשיאות כ"ק מרן רבינו הגה"ק שליט"א

קרית יואל - בני ברק

בס"ד

ענינים בימי הספירה

– לפי סדר הא"ב –

שורייב ארייז ביי די לענקע זייט די ריכטיגע נומער

☐ הזוהר הק' מדבר מיום פטירת רבי שמעון	☐ (1) אידרא (רבה ואידרא זוטא)
☐ יום ל"ג בעומר נקרא כך	☐ (2) אמר רבי עקיבא
☐ היארצייט של הרה"ק מצאנו זי"ע	☐ (3) בה"ב
☐ הניגון מדבר מגדלותו של רבי שמעון	☐ (4) ברך משה
☐ תלמידי רבי עקיבא	☐ (5) גלוח השערות
☐ עושים כשילד נעשה 3 שנים	☐ (6) דברי חיים
☐ תענית של יום ב' ויום ה' ויום ב'	☐ (7) הוד שבהוד
☐ מזמרים הניגון בל"ג בעומר לפי שהי' רבו של רשב"י	☐ (8) הדלקה
☐ חסד גבורה תפארת נצח הוד יסוד מלכות	☐ (9) ואמרתם כה לחי
☐ רבינו הקדוש והטהור זי"ע ועכ"א	☐ (10) ז' ספירות
☐ מנהג האר"י לאסור עד ערב שבועות	☐ (11) זוהר הקדוש
☐ הרה"ק מצאנו זכותו יגן עלינו	☐ (12) האלאקה
☐ עושים בליל ל"ג בעומר	☐ (13) טבריה
☐ התורה שגילה רבי שמעון בר יוחאי	☐ (14) יום המיוחס
☐ רבי שמעון טיחר את העיר	☐ (15) כ"ה ניסן
☐ ב' סיון נקרא כך	☐ (16) כ"ז ניסן
☐ היארצייט של רביה"ק בעל ברך משה זי"ע	☐ (17) לא נהגו כבוד זה בזה
☐ י"ד באייר (לאנשים שהיו טמאים בפסח)	☐ (18) מוריד הטל
☐ יום היארצייט שלהם הל"ג בעומר	☐ (19) גיגונים עם מוזיק
☐ מתחילים לומר ביום טוב פסח	☐ (20) ספירת העומר
☐ 3 ימים לפני שבועות	☐ (21) ערב ראש חודש סיון
☐ שבע שבתות _____ תהיינה	☐ (22) פסח שני
☐ אסור לשמוע בימי הספירה	☐ (23) קשת
☐ מתפללים תפילת השל"ה	☐ (24) רבי שמעון בר יוחאי
☐ כל ימיו אשר [רבי שמעון] חיה אותה _____ לא נהיה	☐ (25) רמ"א
☐ מצוה הנוהגת בימי הספירה	☐ (25) ש' החיינו
☐ אסור לאומרו בימי הספירה	☐ (26) ש' לשת ימי הגבלה
	☐ (27) תמימות

אונזער תורה קוואל - פרשת אמור